

„אינך יכול לצפות מנערה שתחפש עניין ב

לפנטהאוז היה אז צלם מפורסם מאוד — צלם הלייף מאגאזין לשעבר, פיי לייף אוסטרן. אבל בוב גוציוני חיפש מיי שהו צעיר, בעל גישה טרייה, אמנותית ורגישה יותר. הוא החליט לנסות אותי.

עירום — או

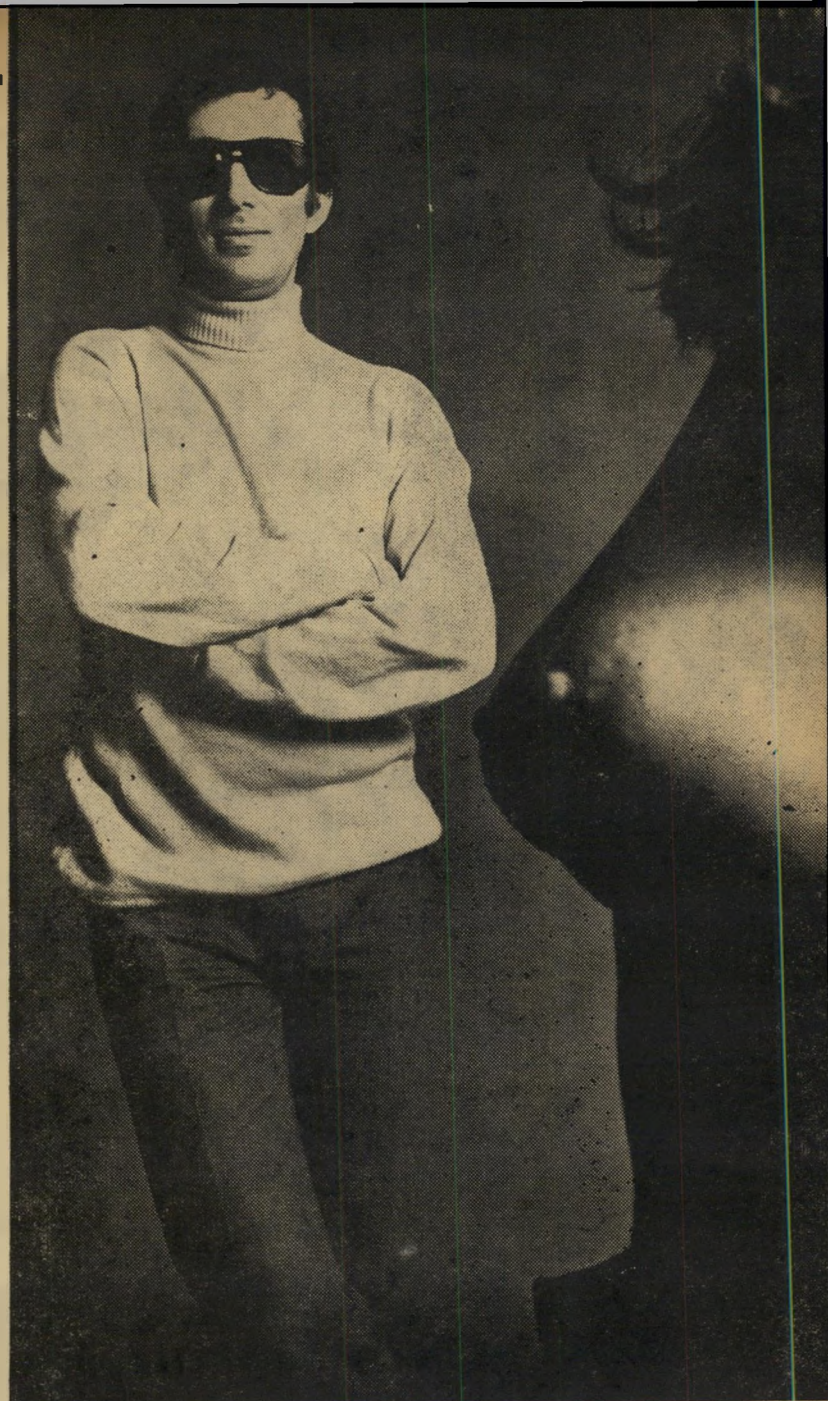
לא עירום?

כשנפגשנו, הוא עבר על תצלומי וי שקופיות. „טוב, או כמה אתה רוצה בשבילך?“ הוא שאל. „לא יורע“, אמרתי. „כמה אתה חושב שאתה שווה?“ „חצי מיליון לירות שטרלינג“, חייכתי.

כ־150—200 לירות שטרלינג עבור סידרת צילומים.

אותה עת עבר כתביעת לונדוני אחר תהליך של ריאורגניזציה. היה זה הפנטהאוז המפורסם. פנטהאוז נוצר על-ידי צייר, קריקטוריסט, צלם וגרפיקאי בשם בוב גוציוני, אמריקאי ממוצא איטלקי שהשיקע באירופה. הוא עבד כאן כקריקטוריסט וגרפיקאי, ויום אחד לקח הלוואה בנקאית של 300 לירות שטרלינג, ושלח חצי מיליון מכתבים מודפסים בהידור.

המכתבים כללו, בצידם האחד, תצלומי עירום מפואר ביותר של חתיכה. בצד השני היתה הצעה לחתום לשנה על כתביעת — שֶׁ טרם נולד, למעשה.

האובייקט אמנון סוקר בטיקצויות את מישחק האור והצל על פרופיל של דוגמנית. הוא אינו חוסך זמן ומאמץ, ואינו מוותר עד שהוא מוצא את השילוב המדויק של צורה ואור. גם בימיו הראשונים בעיתון, כאשר השתכר עדיין לפי כמות תצלומיו שפורסמו בו, סייר בריסוד להוריד את הרמה, דבק בעקרונותיו.

מאת

אמנון בר-טור

את הקאריירה שלי התחלתי כמו רבים אחרים בישראל. בתחילה צילמתי בבמחנה גנדי ובבמחנה נחל. אחרי כך עברתי למוסף הארץ, וכן עבדתי בשביל החברות הגדולות בארץ: אל-על, משרד התיירות, וכל השאר.

אבל זה לא היה די מעניין. יצאתי למסע-צילום בלב אפריקה. מבחינה מיקצועית ידעתי שזהו צעד קדימה, לגבי מה שאפי שר צלם בתלאביב. רציתי פשוט להגיד ציח מה שנעשה במקומות אחרים. לכן גם כאתי לונדון, שהיא מטרופולין העולם לדעתי.

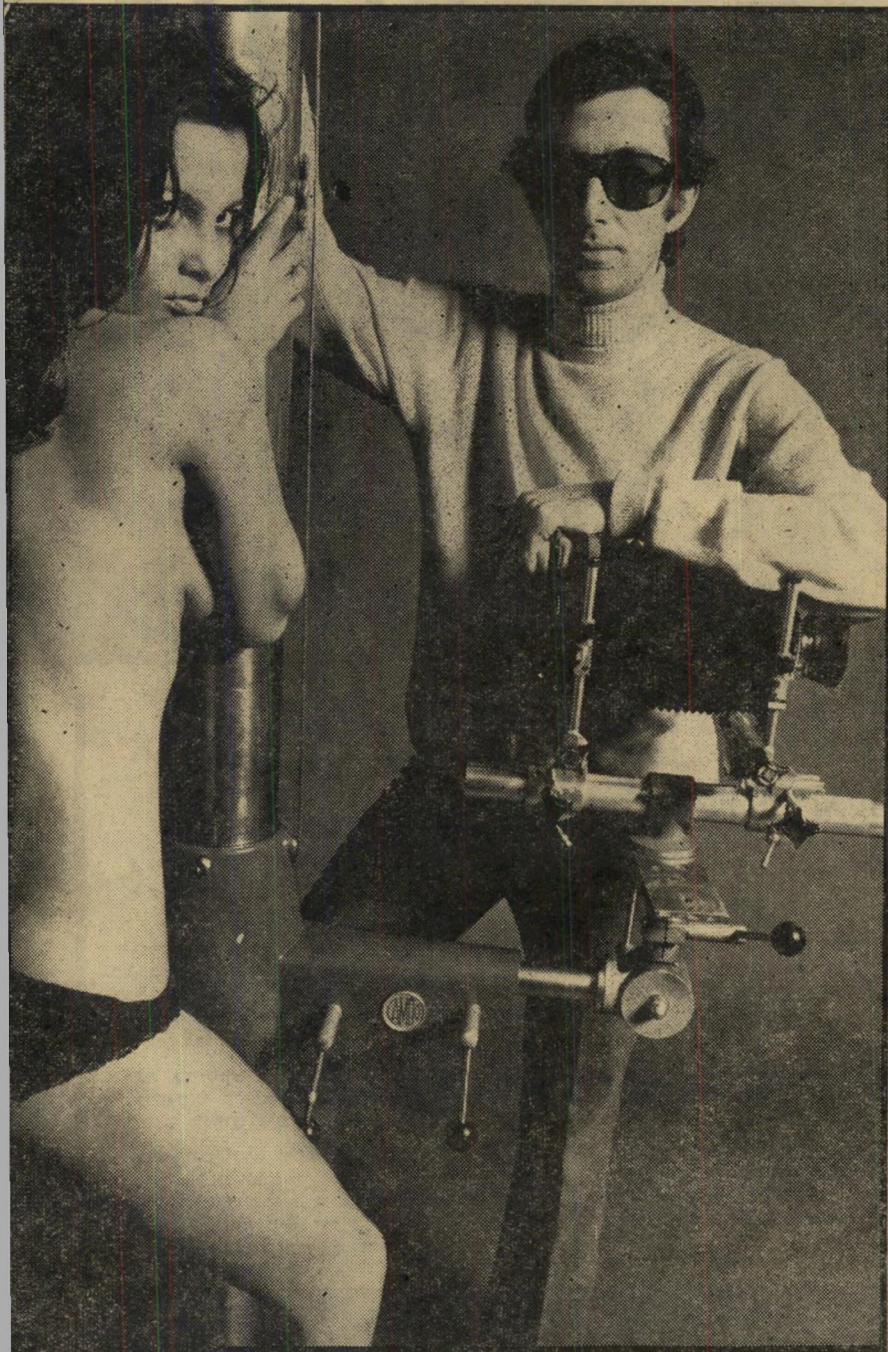
בתחילה חשבתי לנסוע לארצות-הברית. אך כשקיבלתי את הפרוספקטים משה, החי ברר שדרושים לי 2,500 דולר לשנה כדי להשתלם שם בצילום.

ואו, — זה היה ב־1966 — הציע לי פטר הרצוג, שהוא אחד מטובי-הצלמים בארץ, את בית-הספר שבו הוא למד כאני גליה: לונדון קולג' אוף פרינסינג אנד גרפיק ארטס. שלחתי להם מכתב — ומבלי להמתין לתשובה נסעתי. נתקבלתי עוד בי שום הגעתי. והיה למקום יתרון גדול: הוא עלה רק שלושים לירות שטרלינג לשנה.

צלמים מתוסכלים.

נשים כהלכה

שנה וחצי למדתי שם. וזו היתה אכי ובה: המורים בבית-הספר היו צלמים מתוסכלים שלא הצליחו במיקצועם, ו

היצירה מנקודת-ראותו של צלם-העירום, הדוגמנית היא חומר-גלם שממנו עליו לפתח יצירה. כך, מאמין אמנון, חייב כל צלם לראות את דוגמניתו. את גישתו המיקצועית מסביר אמנון כך: „מזל מספיק רק לפעם אחת. אחרי שזכית בו, הוא אינו מספיק. עבודתך חייבת להשתפר כל יום, להיות טובה יותר מאשר היתה אתמול.“

הוא צחק ועובנו את נושא הממון. התחלתי לעבוד באחד ממיבצעי הפנטהאוז. ברור היה לי שאין הוא מסוג האנשים שיקפחו אותך. אם עבודתך מוצאת-חן בעיניו — הוא משלם כמה שזה שווה.

ב־1968, שנתיים לאחר שהגעתי היה עלי להחליט מה אעשה בחיי. כי בינתיים, גם פגשתי עוד בקולג', ב־יצירה אנגליה שלמדה שם פיסול וציור. היינו ביחד, ולא ידענו אם להתחתן או לא. כמנ כן היסטתי אם להמשיך בצילום-העירום.

כי היתה זו הפעם הראשונה שהתעסקתי או בעירום ובצילומי-זווה נשיים. בארץ עסקתי בצילומי-עיתונות ופריסומות. עתה עמדה בפני הבחירה להמשיך בדרכי בארץ.

מאחר ובאנגליה לא היה עדיין, בימים ההם, כתביעת מסוג זה, החלו להישאל שאלות נוקבות בפארלמנט. העיתונות היקמה שערוריית — והפריסומות-חינם היתה עצומה.

בעיקבות השערורייה החזירו עשרת אלפים איש את הטוסס כשהוא ממולא, בתור סתם שלוש לירות שטרלינג כל אחד. בשלר שים אלף לירות אלה הוציא גוציונה את גליונות פנטהאוז הראשונים, שהפכו להצ' לחה מיידית.

שנה וחצי לאחר מכן נכנסתי גם אני לתמונה. אחד ממכרי הקרובים פגש באירוע חברתי את עורך הפנטהאוז והראה לו את התצלומים שלי בלון. תגיד לו שיתקשר אתי, אמר העורך.